

Arrest

nr. 286 845 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van 17 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 13 oktober 2012 met de heer K.S., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Verzoekster kwam op een niet nader te bepalen datum aan op het Belgisch grondgebied.

1.3. Op 19 maart 2015 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Deurne om het huwelijk te erkennen. Verzoekster en haar echtgenoot tekenden beroep aan tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd de ambtenaar van de burgerlijke stand van Deurne op 15 juni 2017 bevolen om het huwelijk te erkennen en over te schrijven in de registers.

1.4. Op 19 oktober 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.5. Op 17 april 2018 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 19 april 2018 in kennis gesteld. Deze beslissing werd echter vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het nr. 223 314 van 27 juni 2019.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 23 december 2019 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster diende hiertegen een beroep tot nietigverklaring in dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen met het arrest nr. 248 936 van 11 februari 2021.

1.7. Verzoekster diende op 24 april 2022 een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar echtgenoot. Op 17 oktober 2022 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.04.2022 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: T.

Nationaliteit: (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt andermaal gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, K. S. R. (...), overeenkomstig artikel 40ter § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...).'

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van:

'1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...).'

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een internationaal reispaspoort (BM(...)) op haar naam, afgeleverd op 12.11.2012 en geldig tot 12.11.2022, voor. Echter, uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2018 aangifte deed van verlies van dit reispaspoort (zie PV

AN(...)); ze is niet langer in het bezit van het origineel van dit reispaspoort. Een kopie kan niet aanvaard worden als zijnde een geldig nationaliteits- of identiteitsdocument.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;...”

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, V, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggings- uitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende nieuwe bewijzen voor;

- niet-ondertekend schrijven advocaat Suzanne Van Rossem dd. 19.07.2022
- 'periodiek verslag bewindvoering over de goederen' dd. 06.01.2022, opgesteld door advocaat De Schryver, met betrekking tot de periode 08.01.2021 - 08.01.2022 met bijbehorende rekeningstaat ING
- huurovereenkomst (Woonhaven Antwerpen) dd. 22.11.2018 op naam van betrokkene en de referentiepersoon voor het adres (...)

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon een uitkering vanwege de FOD Sociale Zekerheid ontvangt, samengesteld uit een inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) en een integratietegemoetkoming (IT).

De referentiepersoon staat onder bewindvoering. Uit de voorgelegde rekeningstaat blijkt dat de referentiepersoon volgens de meest recente gegevens (december 2021) een maandelijkse uitkering van €1629,88 (€1604,88 + €25) ontving .

Op basis van deze documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Uit de behoefteanalyse blijkt dat betrokkene reeds op allerlei manieren wordt ondersteund.

Zo heeft de referentiepersoon recht op een verhoogde tegemoetkoming geneeskundige zorgen (zie documenten Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering dd. 26.09.2017, voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 19.10.2017) en huren de referentiepersoon een sociale huurwoning (zie huurovereenkomst Woonhaven Antwerpen dd. 22.11.2018, voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging). In de voorgelegde huurovereenkomst staat expliciet vermeld dat de basishuurprijs van €730 werd aangepast aan onder meer het inkomen van de huurder. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent de aanrekeningen van de nutsvoorzieningen zoals water en elektriciteit, maar er kan logischwijze van uitgegaan worden dat betrokkene als ontvanger van een uitkering IVT-IT vanwege de FOD Sociale Zekerheid, als rechthebbende van een verhoogde tegemoetkoming geneeskundige verzorging, en als huurder van een sociale woning, recht heeft op een sociaal tarief. Al deze elementen wijzen op een verhoogde (financiële) kwetsbaarheid en een verhoogde

nood aan (financiële) ondersteuning. Betrokkene valt op zich al ten laste van het sociale zekerheidsstelsel.

Het voorgelegde 'periodieke verslag bewindvoering over de goederen' heeft enkel betrekking op betrokkene. Uit dit verslag blijkt dat betrokkene maandelijks een leefgeld van €600 uitbetaald krijgt. Uit dit verslag blijkt echter niet dat er bij de bepaling van het bedrag van dit leefgeld reeds rekening werd gehouden met betrokkene. Met andere woorden, deze €600 is bestemd om te voorzien in de persoonlijke behoeften van betrokkene. Dit bedrag is echter onvoldoende om bijkomende betrokkene ten laste te nemen.

De advocaat van betrokkene haalt in haar schrijven dd. 19.07.2022 aan dat betrokkene wenst om, na ontvangst van haar verblijfsdocument, ook te gaan werken en mee financieel in te staan voor de referentiepersoon. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene - tijdens de periode dat ze in het bezit is van een AI - is vrijgesteld van arbeidskaart en niets er haar van weerhoudt te werken. Het argument dat dit pas mogelijk is wanneer ze in het bezit is van een verblijfsdocument is niet correct.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"III. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing en het volgende wenst op te merken:

a) Problematiek omtrent het paspoort

over het paspoort wordt in de beslissing als volgt gemotiveerd:

"betrokkene vraagt andermaal gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, K. S. R (KR (...)), overeenkomstig artikel 40ter §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...).'

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvang of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de wet, (...). '

Overwegende dat artikel 41 tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...)/

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een zoet of een koninklijk besluit

2° hetzij van en geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...)'

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een internationaal paspoort (BM(...)) op haar naam, afgeleverd op 12.11.2012 en geldig tot 12.11.2022 voor. Echter, uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2018 aangifte deed van verlies van dit reispaspoort (zie PV

AN(...)); ze is niet langer in het bezit van het origineel van dit reispaspoort. Een kopie kan niet aanvaard worden als zijnde een geldig nationaliteits- of identiteitsdocument.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te -verkrijgen op basis van gezinshereniging."

In de beslissing wordt verwezen naar verschillende wetsartikelen. Zo stelt men dat bij een aanvraag tot gezinshereniging een 'bewijs van identiteit' moet voorgelegd worden op basis van art. 52 van het KB van 08.10.1981 en dit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de wet.

Men neemt ook het artikel 41, tweede lid op in de motivering van de beslissing, m.n. "Overwegende dat artikel 41 tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...)."

Bij nalezing van dit wetsartikel dient vastgesteld te worden dat het citaat dat door verwerende partij wordt gehanteerd, niet overeenstemt met de werkelijke inhoud van dit wetsartikel.

Het volledige artikel 41 van de vreemdelingenwet is nl. als volgt:

"§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan zoel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de [2 Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld]2.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijf ska art van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan zoel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan zoel op andere wijze te laten vaststellen ofte bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde [2 Verordening (EU) 2018/1806]2, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.]" (eigen markering)

Het geciteerde artikel dat verwerende partij hanteert, komt dan ook niet overeen met de werkelijke inhoud en benadrukt de onzorgvuldigheid waarmee deze beslissing genomen is.

Bovendien stelt dit artikel dat het recht op binnenkomst wordt erkend aan familieleden van een burger van de Unie, die geen burger van de Unie zijn, in casu verzoekster, op voorlegging van een geldig paspoort.

Verzoekster had op het moment van haar binnenkomst een geldig paspoort. Zij heeft hiervan kopie voorgelegd. Dit paspoort werd gestolen, verwerende partij maakt hier melding van, doch bij de aanvraag diende een bewijs van identiteit gevoegd te worden en hieraan werd wel degelijk voldaan.

Dit wordt tevens bevestigd in de bestreden beslissing. Een bewijs van identiteit kan dus ook aanvaard worden door voorlegging van een vervallen paspoort, of ook met een kopie van een gestolen paspoort.

Men twijfelt ook niet aan de authenticiteit van dit paspoort of aan de identiteit van verzoekster. In het verleden diende verzoekster een huwelijksaanvraag in, waarbij zij ook haar paspoort diende voor te leggen. Gedurende deze procedure (het onderzoek naar schijnrelatie en de procedure voor de rechtbank) werd nooit melding gemaakt of getwijfeld aan de authenticiteit van het paspoort van verzoekster.

Zij trachtte na aangifte van de diefstal ook een nieuw paspoort te bekomen via de Wit- Russische ambassade, doch dit werd tot op heden nog niet ingewilligd en verzoekster werd nog niet in het bezit gesteld van een nieuw paspoort.

b) Aangaande het inkomen van de partner van verzoekster

Over het inkomen van de referentiepersoon wordt het volgende gemotiveerd:
"Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Artikel 40ter*, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen,

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende nieuwe bewijzen voor:

- Niet-onderteleend schrijven advocaat Suzanne Van Rossem dd. 19.07.2022
- 'periodiek verslag bewindvoering over de goederen' dd. 06.01.2022, opgesteld door advocaat De Schryver, met betrekking tot de periode 08.01.2021 - 08.01.2022 met bijhorende rekeningstaat ING
- Huurovereenkomst (Woonhaven Antwerpen) dd. 22.11.2018 op naam van betrokkene en de referentiepersoon voor het adres (...)

Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon een uitkering vanwege de FOD Sociale Zekerheid ontvangt, samengesteld uit een Inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) en een integratietegemoetkoming (IT).

De referentiepersoon staat onder bewindvoering. Uit de voorgelegde rekeningstaat blijkt dat de referentiepersoon volgens de meest recente gegevens (december 2021) een maandelijkse uitkering van €1629,88 (€1604,88 + €25) ontving.

Op basis van deze documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Uit de behoefteanalyse blijkt dat betrokkene reeds op allerlei manieren wordt ondersteund.

Zo heeft de referentiepersoon recht op een verhoogde tegemoetkoming geneeskundige zorgen (zie documenten Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering dd. 2609.2017, voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 19.10.2017) en huren de referentiepersoon een sociale huurwoning (zie huurovereenkomst Woonhaven Antwerpen dd. 22.11.2018, voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging). In de voorgelegde huurovereenkomst staat expliciet vermeldt dat de basishuurprijs van €730 werd aangepast aan onder meer het inkomen van de huurder. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd omtrent de aanrekeningen van de nutsvoorzieningen zoals water en elektriciteit, maar er kan logischwijze van uitgegaan worden dat betrokkene als ontvanger van een uitkering IVT-IT vanwege de FOD Sociale Zekerheid, als rechthebbende van een verhoogde tegemoetkoming geneeskundige verzorging, en als huurder van een sociale woning, recht heeft op een sociaal tarief Al deze elementen wijzen op een verhoogde (financiële) kwetsbaarheid en een verhoogde nood aan (financiële) ondersteuning. Betrokkene valt op zich al ten laste van het sociale zekerheidsstelsel.

Het voorgelegde 'periodieke verslag bewindvoering over de goederen' heeft enkel betrekking op betrokkene. Uit dit verslag blijkt dat betrokkene maandelijks een leefgeld van €600 uitbetaald krijgt. Uit dit verslag blijkt echter niet dat er bij de bepaling van het bedrag van dit leefgeld rekening werd gehouden met betrokkene. Met andere woorden, deze €600 is bestemd om te voorzien in de persoonlijke behoeften van betrokkene. Dit bedrag is echter onvoldoende om bijkomende betrokkene ten laste te nemen.

De advocaat van betrokkene haalt in haar schrijven dd. 19.07.2022 aan dat betrokkene wenst om, na ontvangst van haar verblijfsdocument, ook te gaan werken en mee financieel in te staan voor de referentiepersoon. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene - tijdens de periode dat deze in het bezit is van een AI - is vrijgesteld van arbeidskaart en niets er haar van weerhoudt te werken. Het argument dat dit pas mogelijk is wanneer ze in het bezit is van een verblijfsdocument is niet correct. "

De partner van verzoekster lijdt aan de ziekte van Parkinson en ontvangt hierdoor een inkomensvervangende tegemoetkoming alsook een integratietegemoetkoming voor gehandicapten. Nergens in de beslissing valt af te leiden dat verwerende partij rekening houdt met deze ongewone situatie en ernstige ziekte waaraan de partner van verzoekster lijdt.

Gelet op deze ziekte is het dan ook heel logisch dat hij een uitkering uit handicap geniet en dat hij ook de bijkomende sociale voordelen hiervan krijgt. Dergelijke uitkeringen bestaan net om Belgen en burgers in het algemeen, die lijden aan ernstige ziektes en niet in staat zijn om zich op de arbeidsmarkt te begeven, een menswaardig bestaan te bieden en worden pas na grondig onderzoek toegekend.

De huurprijs wordt nu bepaald o.b.v. het inkomen van de partner, gezien verzoekster tot op heden nog geen verblijfstitel heeft bemachtigd en meestal maar gedurende een korte periode tewerkstelling kan bekomen. Momenteel volgt verzoekster een opleiding via de VDAB.

Er is nooit voldoende tijd om het inkomen van verzoekster in deze berekening op te nemen, gezien zij tot op heden geen recht op verblijf mocht ontvangen en het inkomen dan ook zeer beperkt was.

Het is frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij in dit dossier steeds spijkers op laag water zoekt en absoluut geen grondig nazicht heeft gedaan, ook nu weer het dossier niet grondig naleest en onderzoekt en daardoor ook tot verkeerde conclusies komt. Zo stelt men inzake motivering m.b.t. het inkomen: " dat er geen stukken worden voorgelegd waardoor men moet aannemen dat... " . Niets is echter minder waar en zo worden, in het beheersverslag van de bewindvoerder van de partner dat werd voorgelegd, alle kosten en inkomsten opgenomen, zeker ook wel de facturen van nutsvoorzieningen en Telenet.

Bovendien verwijst verwerende partij naar het inkomen van december 2021, nochtans werd, buiten het beheersverslag en de daarbij horende rekeningstaat van ING nog bijkomende stukken van ING voorgelegd tot en met mei 2022. Deze werden in hetzelfde PDF-bestand opgenomen dus dient men deze ook ontvangen te hebben, (zie stuk 3) Men had dus wel degelijk het recente inkomen van de partner van verzoekster kunnen vaststellen, men heeft echter nagelaten het dossier en alle stukken in

overweging te nemen en grondig te bestuderen. Het inkomen van de heer K. was eind mei 1.731,61 EUR.

Men stelt bovendien dat de bewindvoering enkel betrekking heeft op de partner van verzoekster en niet op verzoekster zelf, ook die opmerking is toch van de pot gerukt! Verzoekster heeft helemaal geen nood aan een bewindvoerder, zij lijdt niet aan Parkinson en is in staat om zelf over haar eigen inkomen te beschikken en zou maar al te graag een vaste tewerkstelling vinden, reden waarom zij huidige opleiding en voorbereiding bij VDAB volgt.

Zo stelt men:

"Het voor gelegde 'periodieke verslag bewindvoering over de goederen' heeft enkel betrekking op betrokkene. Uit dit verslag blijkt dat betrokkene maandelijks een leefgeld van €600 uitbetaald krijgt. Uit dit verslag blijkt echter niet dat er bij de bepaling van het bedrag van dit leefgeld rekening werd gehouden met betrokkene. Met andere woorden, deze €600 is bestemd om te voorzien in de persoonlijke behoeften van betrokkene. Dit bedrag is echter onvoldoende om bijkomende betrokkene ten laste te nemen. "

Indien men het beheersverslag grondig had nagekeken kon men afleiden dat deze 600,00 EUR leefgeld als volgt wordt gemotiveerd:

"wijze waarop de bewindvoerder over de goederen de beschermde persoon en, in voorkomend geval, diens bewindvoerder over de persoon en de vertrouwenspersoon betrokken heeft bij de uitoefening van zijn opdracht en rekening gehouden met hun mening: de heer K. ontving een maandelijks leefgeld van 600 €, op verzoek aangevuld met supplementen, o.m. ten behoeve van tandartskosten, de aanschaf van een laptop, kledij en supplementaire aankopen. Hieruit kan duidelijk afgeleid worden dat hij maandelijks 600,00 EUR ontvangt, doch bijkomende gelden ontvangt wanneer dit nodig blijkt te zijn.

Hij dient bovendien met deze 600,00 EUR enkel in te staan voor voeding en 'plezieruitgaven' gezien zijn bewindvoerder de overige kosten op zich neemt. Zoals blijkt uit het verslag krijgt hij supplementaire bedragen voor eventuele tandartsbezoeken, dokters,

Verzoekster woont ondertussen reeds meerdere jaren bij haar partner. In het verleden werd er zelfs een leefgeld van 950,00 EUR uitgekeerd, deze werd ondertussen verlaagd en nog kan vastgesteld worden dat de partner van verzoekster haar ten laste kan nemen.

Sinds het beroepsverzoekschrift in 2020 werden de spaargelden van de heer K. zelfs verhoogd met 8.000,00 EUR gezien deze destijds 16.000,00 EUR bedroegen en momenteel staan op +- 24.000,00 EUR. Hieronder wordt een gedeelte geciteerd uit het vorige beroepsverzoekschrift:

"Hierbij maakt verwerende partij een cruciale fout. Het inkomen van de heer K., de partner van verzoekster, is +-1.350,00 €. De 950,00 € waarvan sprake, is het leefgeld dat de heer K. van zijn bewindvoerder krijgt, dit na aftrek van betaling van de huurgelden en de nutsvoorzieningen. Dit blijkt ook duidelijk uit het beheersverslag dat werd gevoegd.

Hieruit blijkt ook dat de heer K. voldoende inkomen heeft en nog in staat is om te sparen. Hij heeft een spaarrekening met een saldo van +-16.000,00 € en heeft elk jaar uitgaven van +-14.000,00

De heer K. voldoet wel degelijk aan de voorwaarden om zijn partner ten laste te nemen. Hij heeft een sociale woning en woont er reeds ettelijke jaren samen met verzoekster. Dit werd ook zo doorgegeven aan Woonhaven.

De kosten van de heer K. stegen niet sinds samenwoont waardoor dit voor de bewindvoerder van de heer K. ook geen probleem was.

Er dient dan ook een behoefteanalyse gemaakt te worden in het dossier van verzoekster waaruit zal blijken dat er voldoende en stabiele middelen zijn om in hun onderhoud te voorzien. De echtgenoot van verzoekster heeft momenteel nood aan een bewindvoerder net omwille van zijn medische problematiek en zou des te meer gebaat zijn met de bijstand van verzoekster, zijn echtgenote.

Uit het verslag van de bewindvoerder blijkt dat de echtgenoot over voldoende inkomsten en spaargelden beschikt. De echtgenoot ontvangt maandelijks leefgeld en (alle) andere facturen worden betaald door de bewindvoerder.

Hierdoor blijkt dat er voldoende inkomsten beschikbaar zijn om in hun onderhoud te voorzien.

Ook is de wil van de wetgever geweest bij het opstellen van de inkomstenvoorwaarde om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te kunnen voorzien in het levensonderhoud zonder dat betrokkenen een last worden voor de overheid. In casu is de partner van verzoekster enkel ten laste van de overheid omwille van zijn zware medische problematiek en niet uit eigen overweging.

Indien men het dossier van verzoekster correct zou behandelen zal wel degelijk blijken dat alle informatie voorhanden is en deze aanvraag voldoet aan de voorwaarden om ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

In huidige beslissing kan men duidelijk vaststellen dat verwerende partij een loopje heeft genomen met de motivering en men ervoor gekozen heeft om elementen aan te halen die pasten binnen een negatieve beslissing, dan een wel gemotiveerde beslissing te nemen.

Verzoekster vraagt met aandrang om dit dossier grondig na te kijken. Zij kan er zich helemaal in vinden en het is vanzelfsprekend dat er een onderzoek gevoerd wordt, aan de voor waar den moet voldaan worden en pas nadien beslissing kan genomen worden maar uit alle stukken en elementen die in dit dossier gevoegd werden en gekend zijn blijkt toch duidelijk dat dit een oprechte relatie is en aan alle voorwaarden is voldaan. Mbt het huwelijk en na grondig onderzoek, kon terzake reeds terecht een positieve beslissing worden genomen. Maar tot op heden en steeds opnieuw moet een strijd gevoerd worden teneinde te bekomen de situatie grondig te onderzoeken, rekening te houden met alle stukken en elementen en het geheel ervan. Dit gezin wenst hun hechte relatie en huwelijk te bestendigen en gelukkig bij elkaar te zijn. Verzoekster neemt de zorg voor haar partner op zich en volgt tegelijkertijd Nederlandse lessen en opleidingen via de VDAB. Dit zijn echter geen documenten die verplicht dienen neergelegd te worden binnen een aanvraag tot gezinshereniging, doch konden omwille van de uitzonderlijke persoonlijke situatie van het gezin wel opgevraagd worden.

Dat dit dan ook een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Uit de bovengaan­de motivering en uitzetting blijkt dat de motivering allesbehalve is.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Hierboven werd reeds aangehaald dat verwerende partij uitgaat van de verkeerde inkomstengegevens. De partner krijgt van zijn bewindvoerder leefgeld van +- 600,00 €, dit wordt na aftrek van de vaste kosten overgemaakt aan het gezin. Het inkomen van de heer K. G. bedraagt nl. +-1.730,00 €.

Ook na verlaging van het leefgeld van de partner blijkt er geen probleem te zijn voor dit gezin. Er werd zelfs nog +/- 8.000,00 EUR gespaard ondanks het feit dat verzoekster nog steeds ten laste is van haar echtgenoot.

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de staatssecretaris van Asiel en Migratie op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.”

2.1.2. De bestreden beslissing is in eerste instantie gemotiveerd op grond van het feit dat verzoekster geen origineel paspoort heeft voorgelegd en een kopie wordt niet aanvaard als geldig nationaliteits- of identiteitsdocument. Er wordt dan ook besloten dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om gezinshereniging te verkrijgen. Op grond hiervan wordt besloten de aanvraag te weigeren.

Bijkomend motiveert de bestreden beslissing dat de referentiepersoon niet aantoon­de over toereikende bestaansmiddelen te beschikken om te vermijden dat verzoekster ten laste van de sociale bijstand valt. Zo wordt gemotiveerd dat de referentiepersoon een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming krijgt. Deze uitkering bedraagt in totaal 1629,88 €. Aldus wordt gemotiveerd dat de bestaansmiddelen niet ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie - en zoals geïndexeerd wordt in artikel 15 van deze wet. Ook wat betreft de behoefteanalyse blijkt dat verzoekster reeds op allerlei manieren wordt ondersteund door de referentiepersoon en op zich al ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel.

2.1.3. In het eerste middelonderdeel betwist verzoekster het motief dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van het voorleggen van een geldig paspoort. Verzoekster voert aan dat artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de familieleden van een burger van de Unie op een andere wijze kunnen laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten.

Verzoekster vroeg als echtgenote van een Belg om een verblijfskaart op grond van artikel 40ter, § 2, 1°, *inuncto*, artikel 40bis, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde

vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...).”

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van [de vreemdelingenwet] (BS 10 mei 2007) in de vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 van de vreemdelingenwet als volgt:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van [de vreemdelingenwet] (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2, van huidig artikel 41 van de vreemdelingenwet. Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van [de vreemdelingenwet] (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het

inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)

§ 4 *Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.*

Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de actuele § 2, van huidig artikel 41 van de vreemdelingenwet. Uit de samenlezing van artikel 40bis en artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet volgt dat verzoekster slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, desgevallend voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Artikel 41, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het familielid niet over de vereiste documenten beschikt, alvorens tot terugdrijving over te gaan, de overheid hem of haar in de gelegenheid moet stellen om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In casu is niet betwist dat verzoekster geen paspoort voorlegde, maar enkel een fotokopie. De verwerende partij heeft dan ook terecht besloten dat verzoekster niet overeenkomstig artikel 52, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het bewijs van haar identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster inderdaad geen geldig paspoort heeft voorgelegd, zoals artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet vereist. Waar zij betoogt dat in het kader van een procedure tot huwelijksaanvraag niet werd getwijfeld aan haar identiteit, merkt de Raad op, dat naast het gegeven dat verzoekster deze bewering niet staaft, dit verzoekster niet vrijstelt van de wettelijke vereiste om een geldig paspoort voor te leggen. Een fotokopie van een paspoort laat niet toe verzoeksters identiteit na te gaan.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter van 27 april 2022) blijkt dat verzoekster drie maanden de tijd kreeg om de noodzakelijke documenten voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan verzoekster niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij trachtte een nieuw paspoort te bekomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster reeds in 2018 aangifte deed van de diefstal van haar paspoort. Verzoekster heeft aldus ruim de tijd gehad om een nieuw paspoort aan te vragen. Zij verschaft in haar middel geen enkele uitleg waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn een nieuw paspoort aan te vragen teneinde geldige identiteitsdocumenten voor te leggen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende wijze op de vaststelling dat niet is voldaan aan de documentaire voorwaarde bepaald in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. Dit motief is draagkrachtig en volstaat om de aanvraag te weigeren. Er is bijgevolg geen noodzaak om in te gaan op het tweede middelonderdeel, met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, nu dit slechts een aanvullend motief betreft.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“III.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat verwerende partij weet heeft van het feit dat de partner van verzoekster in België verblijft. Zij zijn gehuwd en dit huwelijk werd in België erkend.

Verzoekster dient haar partner, die aan de ziekte van Parkinson lijdt, bij te staan. Dit blijkt ook uit het onderzoek naar het huwelijk van verzoekster met haar partner. Het was enkel verzoekster die de heer K. kon bijstaan tijdens het verhoor met de politie. Zij was één van de weinigen die hem kon verstaan.

Zij is het best geplaatst om haar partner bij te staan en de broodnodige dagdagelijkse ondersteuning te verlenen, zij begrijpt en verstaat hem als de beste en is zijn steun en toeverlaat.

Desondanks heeft verwerende partij hier geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dient verzoekster haar partner achter te laten en terug te keren naar Wit-Rusland?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 F.VRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie, haar wil om Nederlands te leren en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is hier geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en samen een effectieve gezinscel vormen. Zij zijn reeds in 2012 gehuwd en dit huwelijk werd in België erkend.

Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Wit-Rusland en de partner van verzoekster achterblijft in België?! Zij wensen hun huwelijksleven samen verder te zetten.

Zij hebben reeds meerdere jaren apart geleefd. Nu het huwelijk in België erkend is, wensen zij hier samen verder te leven. De zekerheid en nabije steun van zijn partner is onontbeerlijk, zeker gezien de als maar erger wordende ziekte van de heer K..

Dat de beslissing van de staatssecretaris van Asiel en Migratie niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

"Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is."

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt m.b.t. het gezinsleven van verzoekster!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Wit-Rusland een gezinsleven te hebben! De echtgenoot van verzoekster lijdt namelijk aan Parkinson en heeft de Belgische nationaliteit.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat zij met andere elementen geen rekening dient te houden gezien de voorwaarden cumulatief vervuld dienen te zijn. Nochtans het feit dat de echtgenoot van verzoekster aan Parkinson lijdt is van groot belang waardoor men dit had moeten opnemen in het onderzoek en dus ook in de beslissing.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele wijze dat verwerende partij hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden.”

2.2.2. Verzoekster betoogt dat zij gehuwd is en dat haar partner, de referentiepersoon, aan de ziekte van Parkinson lijdt. Hij is afhankelijk van haar zorgen en indien verzoekster terug te keren naar Wit-Rusland, haar echtgenoot alleen zal achterblijven zonder de dagelijkse zorg. Zij meent aldus dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met deze hinderpaal.

De Raad merkt op dat bij het lezen van de zaak niet blijkt dat verzoekster in het verleden werd gemachtigd of toegelaten tot verblijf in België. In het geval van een eerste toelating, zoals hier het geval is, moet niet worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Verzoekster voert *in casu* aan dat de ziekte en afhankelijkheid van haar Belgische man een ernstige hinderpaal vormt voor een terugkeer naar Wit-Rusland.

De Raad merkt echter op verzoekster wat dat betreft uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten, noch een andere terugkeerverplichting, maar weigert het verblijf als familielid van een burger van de Unie omdat verzoekster geen geldig nationaliteits- of identiteitsdocument voorlegde. Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat verzoekster geen aanvaardbare reden heeft aangevoerd waarom zij geen nieuw Wit-Russisch paspoort zou kunnen verkrijgen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekster geen nieuwe aanvraag zou kunnen indienen wanneer ze het bij wet vereiste identiteitsdocument voorlegt.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT